

EDITORIAL

Es oportuna o no la formació d'un Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya ?

La política catalana està endinsada, ara com ara, en un cul de sac i per a tirar-la endavant ens empenyem en mantegar nous projectes sobre d'altres encara a mig realitzar. Oblidem que la solució més assenyada és la de retornar, sovint, a la reflexió del punt de partida, on el nostre problema, i amb ell el problema general peninsular, s'hi mantenen fixats per la situació històrica actual.

Digui el que vulgui, excel·lentment el Senyor Quero Molares en el seu article a «Quaderns», el problema, en el seu estat present és, sobretot, de trobar entre les grans potències la que millor pot interessar-li la solució republicana, per a que ens ajudi, fent-nos les millors condicions possibles, a treure Franco, ja que nosaltres sols no podem treure'l. Cap de les fórmules que ell analitza en el seu article — fins i tot la d'insurrecció nacional — tampoc poden realitzar-se altrament. Si es així, perquè enganyar-nos ? Pot dir-se'ns que plantejem el problema sense pudor ; però està en la consciència de tothom el veure'l d'aquesta manera. El que passa, és que no tothom s'atreveix a plantejar-lo amb la mateixa cruesa i a treure'n les conseqüències polítiques oportunes.

Saltem d'una branca a l'altra amb una gran versalitat. Fins ara, era la besconçada unitat presentada com a panacea de totes les nostres inquietuds. I la unitat no s'ha fet, perquè no podia portar en ella mateixa la solució o perquè presentim que de tantes solucions que dintre ella es propugnarien, la unitat sobre una de determinada seria impossible. Avui, ens donem compte que la manera de plantejar el problema ha sofert sensibles modificacions i que cal enfocar-lo altrament que com un afer ideològic i sentimental. Sentim que hem de presentar-nos al món vencedor a través de formes més representatives de país, per a obtenir una millor bel·ligerància. No hi hauria res a dir de l'agilitat que es demostra en modificar de conducta, si veritablement les solucions que es proposen fossin realitzables desseguida i considerades en tant que una eficient per a enderrocar el règim franquista i instaurar la República.

En política, el « qui més hi pugui, que més hi faci », en el seu sentit popular, és inacceptable.

La necessitat de concretar en formes representatives la política catalana actual, ha derivat a proposicions de formació d'un Govern de la Generalitat de Catalunya. Proposicions que s'han vingut fent aquests dies, induïdes per motius completament dispars.

Apart el Senyor Quero Molares, que tot i sortint d'un anàlisi diferent arriba virtualment a les nostres mateixes conclusions, de que es hora d'enfocar la qüestió peninsular — i per tant la catalana — des d'un punt de vista més institucionalment representatiu, les altres veus no responen a la mateixa preocupació. La majoria d'elles les mou el desengany de no veure solucionat el problema de la unitat, que els havien fet creure que magistralment ens treuria Franco. Aquests, ara, senten a parlar de propugnar un Govern de la Generalitat i els sembla que seria una forma d'unitat de més fàcil realització. Els motius del Senyor Comorera són diferents quan proposa la formació d'un Govern de la Generalitat, des de Mèxic,

La democràcia orgànica franquista

el President Irla. El Senyor Comorera ho fa simplement com a mitjà per a torpedejar els esboços d'aliança efectuats fins ara : Solidaritat Catalana a França, Consell Nacional a Londres i a Mèxic i Aliança de Forces Democràtiques a Catalunya, de les quals n'és absent al seu partit per la situació absurda que per pròpia voluntat s'ha creat. Front Nacional es planteja el problema més modestament. Sense explicar-ho, deixa sospitar que reincideix en la seva constant preocupació en trobar un nou mitjà de resoldre el traspass del Consell Nacional de Londres dintre una fórmula legal, d'una manera respectable.

La revista «Quaderns», comentant l'article del Senyor Quero Molares, prendeu en la qüestió de la formació d'un govern català, fent unes consideracions que al fons del fons volen servir de frè a tota acceleració irreflexiva. En la situació delicada de tota la política peninsular, un ja està fet podria produir un espectacle més lamentable encara que l'actual. I, sobretot, un nou assaig institucional a l'exili, fet en el buit, desacreditaria als ulls de dintre Catalunya i de l'exterior una solució que, com que tard o d'hora s'ha de realitzar, val la pena d'assegurar-ne el seu èxit i la seva estabilitat.

La solució d'encarrillar, avui, el nostre combat interior i exterior a través de formes més institucionalment representatives de país, nosaltres venim enfortint-lo (des de fa molt temps) i unes resolucions en aquest mateix sentit han estat acordades en la reunió del Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya, publicades en el número anterior d'«Endavant». Les diferències amb els altres posteriors propugnadors són les següents :

a) Per a assegurar d'una vegada un to de seriositat a la política catalana, el nostre anàlisi i les nostres conclusions donen un sentit de continuïtat als esforços polítics realitzats fins ara.

b) La necessitat mateixa que ens fa sentir la premura d'unes formes més concretes de representació, ens obliga a centrar tot el problema entorn de la restauració del règim republicà. Això comporta doncs, indiscutiblement, una política de conjunt amb les forces polítiques i les formes institucionals peninsulars, per tal com el problema ens és comú. La major part dels que ho propugnen oblidem que hi ha d'haver-hi una mateixa

El que diuen els camperols que arriben de Catalunya

A través de les muntanyes invadides de forces armades falangistes i gent de totes les races, res no ha pogut impedir el viú desig d'un rabassaire, que el dia 25 del mes passat, arribava de Catalunya per a venir a visitar uns amics refugiats a Perpinyà.

Aquesta satisfaccio varem poder compartir-la els dos, quan va venir a casa meua a fer me una visita.

Com és molt natural, varem passar tot el dia racontant-nos tot allò que hem viscut, uns amb la duresa de l'exili i els altres sota el règim despolític de Franco. La primera cosa que va dir-me és: « He arribat per miracle a Perpinyà i per tant no estranyeu que no vinguin a fer-vos més visites molts dels amics que amb tanta inquietud us esperem, per a lliurar Catalunya i Espanya de l'esclavatge i misèria a la qual la té sotmesa el règim assassi de Franco. Les actuals circumstàncies de terror que viu el nostre poble ens aconsellen molta prudència, procurant sempre que el treball nostre no sigui estèril i no doni lloc a noves repressions. La major part dels camperols vivim encara terroritzats; però ni un d'ells pot sentir a parlar del règim de

Franco i s'organitzen per tal de desfer-se d'aquest butxi.

Tots recordeu molt bé la represio infame i vengativa que ha portat sovint als camperols que defensaven els seus drets davant el piquet d'execucio. Represio col·lectiva que l'ha condemnat a morir de fam a ell i a la seva familia. La tragèdia ha tingut encara altres greus repercussions en la vida de la nostra pagesia i en el desenvolupament de l'agricultura catalana. Tot això a produït un desordre general en el rendiment del camp per la manca dels seus elements vitals. Una desmoralitzacio i un estat de sofrança i d'inquietut permanent, al trobar-se els camperols desposseïts dels seus drets primordials i amb l'absència, dintre de cada familia, d'un element que el retenen empresonat o bé que és troba a l'exili. I com un escarni, s'ha obligat fins i tot als nostres camperols a entregar els seus productes del camp als honorables amics de Franco: Hitler i Mussolini, mentre llur familia i els obrers de la Ciutat morien de fam.

Per altra part, hem vist com Franco amb la seva politica de persecucio criminal, ha desposseït de les seves millors terres a tots

Es oportuna o no la formacio d'un Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya?

(Ve de la pàgina 1)

interpretacio en els governs de la República, de Catalunya i d'Euskadi. Més a més, quan, com fins ara, els catalans i els bascos al mantenir els seus respectius Blocs en el isolacionisme — tot pensant-se que això és fer una politica nacional — no han fet res més que deixar a les mans de les organitzacions i institucions centrals la iniciativa politica de cara a l'exterior, que és primordial per a la nostra victoria.

c) Per a concretar la situacio del camp polític actual en una forma de govern, es fan necessàries unes condicions que per ara no existeixen. Un govern de representacio democràtica, provisional o no, ha d'ésser tot el possible l'exponent d'unes relacions de forces i d'opinio que ja tinguin una voluntat d'entesa. Formar un Govern no és fer un Patronat. Si avui les forces polítiques no han aconseguit trobar un punt d'acord i es mantenen dissasociades forces determinants com les obreres, és difícil que s'arribi a trobar coincidències de criteri entre tanta dispersio orgànica i geogràfica. Per això nosaltres donem transitoriament preferència, per a no perdre temps, a que s'utilitzi l'acció de les formes representatives institucionals existents — Presidències de la República, Generalitat i Govern Basc — apoiades sobre l'entesa peninsular de les aliances existents. És, posteriorment, a mesura que la politica es defineixi, que del punt d'apoi que representa cada una

d'aquestes magistratures i de l'acord polític, es produïren insensiblement les ampliacions governamentals.

d) Cap dels Governos que puguin formar-se, sobretot a l'exili, no podrà actuar amb una certa garantia democràtica sino reposa sobre una Assemblea Consultiva, que, per improvisada que sigui, representi bé o malament l'opinio.

Totes aquestes consideracions, poden servir per a fer comprendre abastament que no n'hi ha prou en voler un Govern, perquè ens sembli que amb ell guanyem en personalitat. També hi ha hagut la fallera de la unitat per l'atracció psicològica del nom. Sense un acord dels partits, de les organitzacions sindicals i de les de la Resistència, que prengui permanència institucional en una Assemblea, un Govern seria irresponsable.

Si ens empenyavem a fer un Govern de la Generalitat així, que faria? Es que sera ell el que es veura amb cor de posar el picarol al gat?

El que cal, és definir abans que tot: quina politica ha de seguir Catalunya i quina politica peninsular propugna Catalunya, al costat dels altres pobles ibèrics, en la cosa interior i en la exterior. La unitat de les organitzacions i partits es farà entre els que coincideixin en la mateixa apreciacio política. I els governs es formaran com a exponents d'aquesta mateixa apreciacio i seran recozats per les forces polítiques.

Altament si que seria voler llaurar posant la rella davant dels bous.

aquells camperols que ha considerat desafectes al règim, per a donar-les als seus « clients », la qual cosa ha motivat que la major part d'elles hagin quedat incultivades, per no voler aquests protegits de Franco embrutar-les les mans de terra. Si aquesta es la seva « clientela », son aquests també, aleshores, els homes amb els quals contava per a la seva reforma agrària Nacional Sindicalista? A aquesta gent devia pagar-los hi el servei d'haver-lo ajudat en la guerra civil i en les delacions als desafectes al règim i que han preferit traïcionar als seus companys fent d'esquiroles de la terra. Tot, abans que treballar normalment i unir les seves reivindicacions a les reivindicacions de la resta de la pagesia.

Diu també aquest company que la major part dels camperols que varen fer revisio acollint-se a la Llei de Contractes de Conreu promulgada pel Govern de la Generalitat de Catalunya, se'ls ha obligat a tornar tot allò que aquesta Llei els havia concedit, imposant-els-hi altra vegada les anteriors condicions feudals.

Heus aci l'Espanya « grande y libre » de Franco!

Es hora doncs camperols que volguem acabar ja d'una vegada amb aquesta Catalunya i Espanya sotmeses a l'esclavatge, al crim i a la misèria. Per a fer això no pot quedar ni un sol camperol digne de la U. de R. i de la F.S.A.C. al marge de la seva organitzacio, que és el seu instrument de lluita. Donem-nos la mà per damunt de les fronteres, coordinant els nostres esforços d'allà i d'ací per a què tots, sense distincio d'ideologia, emprenguem la nostra tasca i, units amb les demés organitzacions obreres i republicanes, poguem plantar ben aviat a casa nostra la bandera de la llibertat i de la justicia social.

Antoni CASADELLA

Els rabassaires de Lupiac als seus companys de Castelnau d'Auzan

La tasca que heu emprès a l'organitzar-vos en grup ha trobat resso entre nosaltres. Des d'avui podeu comptar amb el nostre esforç per tal d'aconseguir que la vostra veu sigui escoltada i compresa.

Sentin com vosaltres la necessitat d'organitzar el camp català a l'exili per tal de poder-lo transplantar a la nostra terra. La nostra organitzacio serà la senyera i la força de combat que oposarem contra el sistema polític que pateix el sol ibèric.

Donem-nos, doncs, les mans i, amb aquest vincle, realitzem la fusio de tots els esforços pagesos per a les conquestes de l'avenir.

Endavant!, rabassaires de Catalunya, per la refeta de la nostra Unio.

Candid SOLER, Albert CIRERA, Joaquin CASAS.

Vers una federació europea ?

A DARRERIES del mes de març prop passat, es reunien, a París, delegacions d'Anglaterra, d'Espanya republicana, d'Itàlia, de Suïssa, de Grècia, d'Àustria, de França, i una representació d'antifeixistes alemanys, per tal de tractar dels problemes polítics i econòmics que planteja la idea d'una Federació europea. De la reunió, en sorgí un Comitè Internacional encarregat d'agrupar, a l'entorn de les idees federalistes, tots els moviments democràtics d'Europa i de preparar un proper congrés per tal de discutir més amplemunt i amb més autoritat, d'aquesta idea suggestiva.

La idea d'una Federació europea, no és nada d'ahir. D'abans de la guerra, cada vegada que un telegrama d'agència ens anunciava un d'aquests cinquanta mil detalls a través dels quals hom creia en la « imminència de la guerra », els propulsors de la teoria federalista europea en prenen peu per fer una de les seves afirmacions. Però amb la zona guerra, i sobretot, amb l'eixida victoriosa de la lluita contra el feixisme internacional, el pensament ha reprès. I estem plenament convençuts que la idea farà camí.

A grans trets, l'esperit d'una Federació europea tendeix a reemplaçar « l'equilibri de forces » existent abans del 1914 que ens menà a la guerra i l'il·lusionisme de Versalles, que, per bé que diametralment oposat, no pogué aturar el desenvolupament del segon conflicte mundial. Es justament contra aquesta doble experiència llastimosa que el federalisme europeu s'oposa « a tota política de blocs antagonics », el reviscolament dels quals no podríem garantir bastament la seguretat col·lectiva.

La justesa de les seves objeccions no facilita pas, però, el camí de la Federació europea. En general, els homes representatius de les grans potències hi són refractaris però en definitiu, el caràcter popular del moviment no li resta qualitats i fins cal retenir-ho.

Una de les oposicions fetes amb més franquesa, formulada pel mariscal Smuts a darreries de novembre del 1943. En aquesta ocasió, el mariscal assenyalava, com un perill manifest, el fet que, a conseqüència de la desaparició

simultània de tres de les més grans potències europees — França, Alemanya i Itàlia — la U.R.S.S. passava a ésser, no solament el més fort, ans l'únic estat fort de la nova Europa i afegia: « Rússia és el nou colos europeu ». « Cal convenir que aquest és un nou factor que cal tenir en compte ».

Per a un mariscal d'imperi, la cosa té una gravetat innegable. La Gran Bretanya no pot, sense humiliar-se, acceptar d'ésser la ventafocs de « la trinitat ». La solució, però, ve a la boca sense esforç. La decisió, naturalment, correspon als estats de l'Europa occidental que hauran de manifestar si consideren prudent de continuar els vells errors de l'isolament i de la neutralitat, o bé si han d'ajudar-se ells mateixos, tot ajudant a crear una unió més estreta amb la Gran Bretanya per a la constitució d'un gran Estat Europeu, gran no solament per les seves ramificacions mundials, en tant que imperi i com a Commonwealth, extenent-se per tots els continents, ans encara gran en tant que companyia, a parts iguals amb els altres colossos, de la conducta de les Nacions ». I després d'això, qui gosaria reparlar dels desacords de l'alta ?

Sembla que el mariscal Smuts — al qual el govern anglès remercià d'haver aportat les seves llumeneres en el plantejament del problema europeu de postguerra — hagi obtingut satisfacció sense que l'Europa occidental s'hagi hagut de decidir. L'explosió que causa, sobretot a França, la seva exposició, havia, forçosament, de fer estralls. No n'hi havia per menys. Cal, però, considerar que el plet europeu ha trobat el seu *statu quo* definitiu ?

Tota tendència imperialista té, forçosament, en els nostres temps, ambicions intercontinentals. Ha solució que es doni al problema de l'equilibri europeu no pot anar deslligada del que es fixi per a la resta del món.

Walter Lippmann, ens ho fa present amb la seva teoria de « la comunitat de l'Atlàntic ». La pensada és d'exportació americana i això explica, en part, que a Suïssa on tants professors i homes de ciència han trobat asil durant la guerra, una comunitat que tindria per fonament la superfície

l'hària trobarà, en la Internacional de la resistència, la política europea que li manca; i en les idees federalistes, la solució justa al problema d'estructuració organico-política de la Península.

bellugadissa de l'Océa, hagi estat acceptada, poc seriosament. La teoria, però, no ha estat pas menys acollida. Per alguns americans, amb una certa satisfacció no exempta de calcul. Una aliança de les dues potències occidentals europees com son Anglaterra i França, amb els Estats Units i el Canadà, ultra els estats secundaris d'Àustràlia, Bèlgica, Dinamarca, amb tots els estats, petits i grans de l'Amèrica del Sud i del Centre, i les defenses exteriors de l'Europa occidental, designades, per Lippmann, amb els noms de Noruega, Holanda, Bèlgica, Espanya, Portugal, Itàlia i l'Àfrica del Nord, constitueixen un bloc de seguretat amb la resistència del qual no ens veiem en cor de calcular. El que no ha dit, però, el conegut publicista americà, és si aquest bloc colossal havia d'impedir una tercera guerra o provocar-la. Sigui com sigui, nosaltres n'hem tret una opinió. Es el que compta.

Lippmann que, cal dir-ho, s'ha esforçat a fer parts iguals, deixant a la U.R.S.S. en tant que potència militar continental, el tutelatge de l'Europa central, excepte Alemanya, i a la Xina el gaudir de tots aquells territoris que s'estenen més enllà del món bizanti, no ha comprès la llecció política que es desprèn de la « resistència » europea.

« Combat » responia a l'al·lusió que feu Smuts a l'avenir de França, en el discurs que hem comentat fent li present que, en un indret qualsevol de l'Itàlia resistent, apareixia un full titolat « Europa Unita » i que aquesta « petita veu en el gran silenci, era la millor resposta a M. Smuts. » La nostra a Walter Lippmann, seria la mateixa.

Creiem, com ho creu « Combat », que amb l'alliberació d'Europa, una nova Internacional ha nascut: la Internacional de la resistència. I és, en el seu si, que cal plantejar els problemes que suscita la futura organització politico-econòmica d'Europa i trobar-hi una solució d'acord amb el nou esperit que l'anima.

Car — i amb això estem d'acord amb el mariscal Smuts — el vell mapa d'Europa s'enrolla davant nostra i un nou mapa d'Europa es desplega davant

(Segueix pàgina 6)

L'EXIT D'ENDAVANT

El nostre setmanari es consolida. Cada número que surt guanya noves posicions. Si tenim en compte que ha estat el darrer a entrar a la palestra, que ha vingut quan semblava que totes les posicions eren preses, el seu èxit adquireix una significació més transcendental. A més cal no oblidar que ha arribat en moment just que entraven en vigor les restriccions per a la premsa estrangera. Les dificultats que ha calgut afrontar i que encara cal vencer són enormes.

Avui, però, podem anunciar als nostres lectors que ben aviat la seva aparició setmanal sera assegurada.

Cada dia, a cada correu, rebem noves demandes de subscripció i mots que ens encoratgen a no cedir

davant les dificultats que a tothora es presenten. Aquests mots tenen tons molt diferents i expressions ben distintes, però tots coincideixen a trobar *Endavant* com el setmanari que expressa les seves aspiracions i sap interpretar les seves opinions. No manquen tampoc els elogis al seu to seriós i mesurat.

Un n'hi ha, però, que sobresurt de la multitud. Com que interpreta exactament el nostre pensament i el que nosaltres hem volgut fer amb *Endavant*, en copiem els fragments més significatius. Diuen així:

«... I trobo encertadíssim el to que heu sabut donar-li fins ara. No el canvieu pas. Es així que cal parlar a la gent, a la gent que pensa i medita. Davant de tanta cridoria i de

tants esgarips histèrics com hem hagut de sentir, era hora que poguéssim tenir un paper on reposar els ulls i que, a la vegada, la raó trobés quelcom a meditar.

« Trobo que diu les coses que ha de dir i que les diu com cal. No baladreja, no fa terrabastrall, però penetra, estiguen-ne segurs. No parla a grans lletres. Petit i uniforme. No és pas de lluny que cal llegir-lo, no, al contrari; cal apropiars'hi perquè cal pensar-hi. Com quan un llibre us absorbeix.

« Els que demanen grans lletres i grans títols apassionats, és perquè no saben o no volen pensar i naturalment tampoc no saben llegir. Amb quatre crits es donen per satisfets. I és tan fàcil de sortir a la porta del carrer i cridar a plena veu que és com dir a lletres ben grans:

DURÓS A QUATRE PESSETES!

« M'adono que no seguim aquest camí i no puc menys que felicitar-vos-en. Això vol dir que no caçareu babaus.

« Per què escalfar i encendre els caps a glopades de petroli, a raig d'ampolla, si després el treball és d'assenarar-los si no es que els voleu deixar morir.

« No perden de vista els costums i les habituds de la nostra gent. Això us sera una bona guia per a tractar-los i convèncer-los. I quan seran vostres, podreu comptar-hi, no us traïran mai, si tenen la confiança que no voleu enredar-los. I a l'hora de la feina sabeu que podeu comptar-hi, no mancaran i faran bon treball. Perquè saben el que fan i perquè ho fan.

« I no oblideu que cap d'ells creu que ningú pugui donar-li duros a quatre pessetes ».

Per què, la Unió de Rabassaires

ORGANITZEM la Unió de Rabassaires perquè aquest nom es la expressió d'un vell organisme de lluita social del camp català. Sota aquest nom s'aplega la pagesia catalana afamada de justícia social i plena d'ansies per a veure millorades les condicions de treball que actualment només li ofereixen una arengada en el cistell o en el sibader com a penyora de l'esforç esgotador de cada dia.

La Unió de Rabassaires que durant la dictadura de Primo de Rivera vivia com una planta raquítica trobà a l'adveniment de la República el sol que li mancava per a desenvolupar-se. La bufada de llibertat que donà la República encengué com un doll de polvorera les inquietuds que existien en el pensament dels camperols. Per tot arreu, del pla fins a la muntanya, per tots els reconcs i per tots els indrets. Del poble a la masia, la vivacitat del desig de justícia s'introduïa per les esclertes de les portes i de les finestres abrindant els esperits més apagats.

La foguera fou tan gran i tan general que els «bombers», tot i ésser nombrosos, no foren capaços de dominar-la. Intentaren a paivagar el foc organitzant una peregrinació a Madrid patrocinada pel més gandul i indigne de tots. Sant Isidre, el qual, a més de la seva ganduleria, tenia la poca delicadesa de servir-se de la divinitat dels cels fent-la baixar a embrutar-se les mans amb fems mentre ell guanyava el pa de cada dia preguntant a l'ombra dels arbres. La celebre *isidrada* anà a pouar l'aigua al Parlament espanyol i al Tribunal de Garanties per a sufocar el foc de la justícia social.

La Unió de Rabassaires és doncs el braser mancat del combustible que dona la llibertat. La Unió de Rabassaires no és un producte importat de fora de casa; és fill del materialisme històric del camp català, és a dir de la lluita de la no concordança dels guanys produïts per unes condicions de treball amb les necessitats creades per les noves formes de producció de la societat.

La Unió de Rabassaires es un organisme català i pagès que interpreta les reivindicacions socials d'acord amb la forma de producció del camp català.

Car les formes de producció i les condicions de treball a la Península Ibèrica són diverses i, naturalment, la solució que podria ésser bona per al camp andalus, per exemple, no ho és per a Castella, Basconia o bé Catalunya. Això vol dir que cada país ha de resoldre els seus problemes pels mitjans que li són propis, puix l'individu mai s'apassiona prou en la defensa d'una causa si no sent veritablement interpretat el seu pensament i l'interès del seu grup en els òrgans de lluita.

El ple latent del camp de Catalunya exigeix la recerca d'advocats defensors dins dels mitjans pagesos catalans i dintre l'organisme d'esforç col·lectiu pagès català.

En el cos coratjos i sa d'un pagès català trobarem pensaments sans i coratjosos. Les col·lectivitats d'individus són com els pobles que, si no són capaços de dirigir-se no tenen dret d'existir com tals.

A. OLIVE.

Notes i Come

Congrés de la C. N. T. a França

Es amb un veritable interès que s'esperava poder conèixer els resultats del Congrés que la C. N. T. va celebrar el més passat a París. Després dels anys en que totes les organitzacions, tan polítiques com sindicals, s'hun vist privades d'actuar a la llum pública, no era d'estranyar aquest interès que es sentia per a conèixer quina posició adoptaria en els moments actuals la central sindical majoritària de Catalunya.

Dintre de la C.N.T. es marcaven dues tendències: la primera, que podríem anomenar clàssica, mantenia íntegrament els acords del darrer Congrés que es va celebrar a Saragossa, que no vol intervenir en els afers polítics, i la segona, que s'inclinava vers l'intervenció decidida en la política i en la direcció del país.

Els debats foren animats i les diferents tendències exposaren amb vehemència els respectius punts de vista però els congressistes arribaren a un acord sobre la necessitat de mantenir les normes que té establertes la Confederació en matèria de política. No obstant es va marcar clarament que la C. N. T. no regatejaria al seu apoi al govern republicà que es formi per a retornar a les llibertats republicanes i estatutàries i que tingui un sentit netament democràtic.

Entre les moltes ponències que es varen aprovar n'hi ha una que fa referència als estatuts de Catalunya i Euzkadí, els quals són considerats insuficients d'acord amb la ideologia federal de la C. N. T.

Celebrem — mai havíem cregut que succeís altrament — que el bloc que forma la C.N.T. hagi sortit enfortit després d'aquest Congrés, lamentem que encara s'hagi persistit en certes tàctiques que nosaltres creiem antidemocràtiques, com són les de no voler admetre com a delegat del Congrés a un representant d'un departament pel sol fet de que aquest pertanyi a un partit polític.

Carles Pi i Sunyer a França

Venint de Londres ha arribat a França el nostre amic Carles Pi i Sunyer per tal d'assistir al Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya. El Secretariat del Moviment Socialista de Catalunya va anar a saludar-lo sostenint amb ell una llarga entrevista per a parlar de diferents aspectes de la política catalana.

El Comitè Nacional, que està format pels companys Federica Montseny, Puig Elias, Isgleas, Malsand, Chueca i Marin, en prendre posició dels seus carrecs a lliurat un manifest a la opinió mundial en el qual fa una crida als pobles democràtics del món per que ens ajudin a foragitar Franco i el falangisme d'Espanya, considerant que la seva permanència en poder es una vergonya per al món civilitzat.

La nostra salutació cordial als companys del Comitè Nacional de la C.N.T. desitjant-los que en aquestes hores greus pel nostre país, sapiguin orientar amb encert l'organització que representen.

Copiem de la de M

Telegrama del senyor Joan Comorera, des de Mèxic, al senyor Josep Terradellas, a França:

Hem llegit un cable de premsa anunciant que per iniciativa vostra s'ha constituït una anomenada «Solidaritat Catalana» integrada per Esquerra, Acció Catalana, Grup

dissident Estat Català i un condemnat per traïdor a la República, en representació dels provocadors trotsquistes i faistes.

D'aquesta Solidaritat hauria estat tot el moviment obrer i pagès de Catalunya: P.S.U.C., U.G.T., C.N.T., Unió de Rabassaires.

Malgrat el prestigi de l'Agència informadora, ni nosaltres ni els vostres amics han donat crèdit a notícia tan absurda i que us presenta com un dirigent que conspiraria contra els interessos fonamentals i permanents de Catalunya.

Això fa que convingui més que mai esclair situacions i coordinar esforços per a unir a tots els catalans patriotes de l'exili en ajut i al servei de Catalunya i dels heroics combatents que sota la direcció del Comitè de l'Aliança Nacional Catalana lluiten sense defallences contra Franco i Falange.

Davant l'imminent desenllaç dels esdeveniments internacionals i l'agudització de la situació a casa nostra i complint un deure patriòtic, us proposem la constitució immediata del Comitè Nacional de l'Aliança Catalana en l'exili integrat per: E.R., P.S.U.C., A.C., E.C., U.D., U. de R., U.G.T. i C.N.T. altres partits i alguna personalitat dels partits dretans dissolts que pel seu prestigi i voluntat combatent contra Franco vulguin complir el seu deure combatent contra Franco.

ntaris Politics

Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya

Un altre congrés que també s'esperava amb impaciència. És el que l'E. R. de C. va celebrar els dies 3 i 4 del corrent més, a Toulouse. El fet de que el gran partit republicà de Catalunya es trobés minat per diferents corrents, filles, unes, d'una manera diferent d'apreciar el problema de Catalunya, filles, les altres, de la manera d'apreciar la gestió dels seus dirigents impedia una unitat de la seva política que era sentida per tots els altres partits i organitzacions de Catalunya, degut a la importància que en la política catalana hi representa l'Esquerra Republicana.

premsa exiliada Mèxic

En cas de coincidir la vostra opinió amb la nostra acceptem que el Comitè Nacional en l'exili sigui presidit per un membre d'Esquerra.

Opinem que en cap cas ha de donar-se l'eligerència a grups d'aventurers constituïts a l'exili ni a pseudo-moviment patriòtic de tipus personalista com l'anomenat Consell de Londres.

Cablegratiem al President Irla proposant-li la constitució immediata del Govern de la Generalitat de Catalunya d'àmplia unitat nacional amb un programa que l'Aliança hauria de fer-se seu.

La més àmplia unitat nacional combatent i més fraternal unitat combatent dels pobles hispànics, són els instruments essencials insubstituïbles per a assolir ràpidament la llibertat de Catalunya i la restauració de la República espanyola.

No creiem necessari fer invocació al vostre patriotisme per esperar-vos a l'acceptació d'aquesta proposició que correspon plenament als desitjos i a la voluntat del nostre poble.

Tampoc creiem necessari remarcar que els dos partits polítics majoritaris de Catalunya E. R. i P. S. U. C. tenen el deure sagrat d'aixecar la bandera de la unitat nacional i combatent.

Us preguem acus de rebut i una resposta ràpida.

Salutacions cordials.

Joan COMORERA (P. S. U. C.)

Josep MOIX (U. G. T.)

Josep CALVET (U. de R.)

Ja ho sap el senyor Terradellas, si no fa bondat i no creu, «passarà a ésser un provocador trotsquista i faista i donarà crèdit a una notícia tan absurda que el presenta com un dirigent que conspiraria contra els interessos fonamentals i permanents de Catalunya». Ho diu el senyor Comorera.

De la manera que es plantejava la situació interior d'E. R. de C. i el sentit de responsabilitat que devia tenir, sobretot els seus exiliats a França, en els quals resideix la direcció efectiva d'aquest organisme per a Catalunya i l'exterior, temiem que, del Congrés, no en sortís un simple sorgit que cobris exteriorment les profundes diferències interiors.

L'impressió que n'hem tret és de que el Congrés ha esvaït molts malentesos i que l'antagonisme que s'havia volgut veure entre els «pisunveristes» i els «terradel·listes» era superat per l'esperit general de partit, esperit polític, que el representen un conjunt de les seves personalitats més importants. Suposem que això repercutirà en benefici de la política catalana que, en el sentit republicà concretava excessivament en cabdillatges les seves simpaties i les seves antipaties.

Gairebé podríem dir que després del discurs del senyor Pí i Sunyer i de l'informe del senyor Terradellas, podia donar-se per acabat el Congrés. L'esperit general de la política que es va acordar fou: Estudiar les possibilitats de crear un Consell per a coordinar l'acció de la resistència a Catalunya i insistir en les possibilitats de unificar les forces catalanes antifeixistes.

En el que fa referència a l'organització del partit a França es va crear un Consell Directiu de França que s'encarregarà de portar la vida del partit en aquest país.

Activitat del Moviment Socialista de Catalunya

Delegació de la Gironde

La Delegació del M. S. de C. de Bordeaux celebra, el dia 27 del passat mes de maig, un acte d'informació i propaganda del nostre Moviment. En ell hi prengueren part els companys Ambrosi Carrion i Joan Aleu.

Presentat per Joan Aleu, del Secretariat de França, el company Carrion feu, davant d'un auditori nombros, una exposició acurada dels propòsits del M. S. de C. i senyalà la posició del Moviment davant dels problemes urgents que té plantejats el nostre poble.

Entre els assistents hi remarcarem dirigents de la C. N. T., U. G. T., P. S. O. E., Esquerra Republicana de Catalunya, Estat Català, Acció Catalana. Una representació del Partit Socialista S. F. I. O. i de la «Resistència» local, estigué present a l'acte.

El company Ambrosi Carrion i la Delegació de Bordeaux obtingueren un èxit.

Delegació de Toulouse

La Delegació de Toulouse continua realitzant el seu cicle oral de «Questions i Polemica». Una de les darreres converses ha estat sobre qüestions sindicals en la qual ha tingut un èxit com a ponent el nostre company Salvador Serra.

Altres actes

El Moviment Socialista de Catalunya prepara actes d'informació, l'organització dels

Davant l'Assemblea de la Unió de Rabassaires

LA UNIO DE RABASSAIRES i altres cultivadors del camp de Catalunya, pinyol i cervell de la futura gran torgantització sindical dels pagesos catalans, es reunirà el dia 10 de Juny a Perpinyà per tal d'agrupar els seus militants i emprendre un gran treball d'organització dels cultivadors catalans exiliats a França.

No podia ésser altrament: els exiliats del camp de Catalunya no podien mostrar-se freds i indiferents a la febre d'aplegament a l'entorn de les seves organitzacions dels que per dignitat ens varem fer incompatibles amb el regim de falange. I aquesta febre d'organització es produeix per una necessitat imperiosa del moment. Després d'haver presenciat l'enderrocament del nazisme alemany i d'haver vist alliberats tots els pobles d'Europa, en el moment en que s'intenta organitzar la pau al món i es fan esforços per a restablir règims de democràcia al continent europeu, assistim al fet monstruos del manteniment d'un règim de tirania i opressió damunt dels pobles ibèrics imposat per aquells que acaben d'ésser derrotats internacionalment.

Aquest escàndol, avui encara, de l'existència de l'anormalitat ibèrica, és possible, entre altres motius, per la manca de unitat de les organitzacions antifeixistes espanyoles i catalanes i pel desmembrament de les mateixes. Malgrat això tots sabem que, per la seva incompatibilitat amb el món, el règim de Franco està destinat a desaparèixer. Però seria lamentable que, quan això arribi, el poble espanyol no estigui en condicions de restablir les seves institucions republicanes i siguin imposades formes contràries als interessos de la República.

Es per això que cal que reorganitzin i prenguin cos totes aquelles organitzacions que varen col·laborar a l'adveniment de la República i que la van defensar fins a's Pireneus. Més encara quan es tracta d'organitzacions sindicals, tota vegada que és als sindicats que correspon a l'avenir la gestió econòmica del país davant el fracàs del liberalisme econòmic.

La Unió de Rabassaires, organització sindical dels cultivadors catalans, qualitat que ningú li pot prendre ni discutir, després de la seva Assemblea General de França, assistirà, junt amb les altres organitzacions sindicals dels obrers industrials, a l'alliberació de Catalunya i dels pobles d'Ibèria.

No podem oblidar la gran missió històrica que ens està reservada. Coneixem l'abast i la força de la nostra organització. Per això els pagesos catalans assistirem a aquesta Assemblea plens de fe i responsabilitats amb el nostre deure d'alliberar un poble, amb els seus germans de Catalunya i plens d'entusiasme per a realitzar la gran tasca de demà, quan la llibertat sigui amb nosaltres a casa nostra.

El dia 10 de Juny ens trobarem reunits al Casal de Catalunya de Perpinyà tots aquells que per concepcions socials i essent pagesos, tenim confiança amb nosaltres mateixos i en la nostra organització com a factor de unitat i, per tant, de força, força que emplearem pel progrés i benestar en el camp de Catalunya.

M. BALLESPÍ

quals anirà a càrrec de les Delegacions de Marseille, Montpeller, Montauban, Carcassonne, Perpignan, Paris, Mende i Lyon. Per a posar-se d'acord sobre l'ordre de torn dels oradors i les dates, preguem a aquestes Delegacions que no comprometin cap acte sense abans posar-se d'acord amb el Secretariat.

NOTICIARI DE L'EXILI

Unio de Rabassaires

El Comitè Executiu de la Unio de Rabassaires i altres cultivadors del camp de Catalunya, comunica: « A fi de reagrupar als militants Rabassaires de França i resoldre d'una forma objectiva els problemes que té plantejats aquesta Organització, el Comitè Executiu, junt amb la Comissió Organitzadora, invita els seus afiliats a l'Assemblea que tindrà lloc a Perpinyà, el dia 10 de Juny a les nou del matí, al Casal de Catalunya, amb el següent ordre del dia: Informe del Comitè Executiu, Reagrupament de la U. de R. de C. a França. Actuació a seguir davant els problemes actuals, i Precs i Preguntes. Nota: En cas de no poder assistir, envieu la vostra adhesió »

Una nova revista

Ens comuniquen la publicació imminent d'una nova revista catalana amb el títol: *Per Catalunya*. Aquesta revista que dirimirà J. M. Llado i Figueras, tractarà d'art, de literatura i de política general sota un angle republicà i democràtic. El preu de l'exemplar, per a tots aquells que en facin la demanda a l'administració o s'hi subscriuguin, serà de trenta francs.

Administració: Ramon Bofill, Villa Jeannette, Av. Raquel Meller, VILLEFRANCHE SUR MER, (Alpes Maritimes).

Federació de Funcionaris Municipals de Catalunya

A fi de poder completar el cens dels funcionaris municipals de Catalunya, preguem a tots els interessats de voler donar compte de llurs noms i cognoms, així com dels càrrecs i dels llocs on els exercien a casa nostra, al Secretari de la Federació: Lluis CASAS, a Montgailhard, (Ariège).

« Acció Cooperatista Catalana »

La celebració de la *Primera Conferència d'A.C.C.*, que, per diverses causes, ha estat ajornada en dues ocasions, ha quedat definitivament convocada pels dies 16 i 17 de juny a l'estatge de la *Federation des Coopératives du Sud-Ouest*, 1, Boulevard d'Arcole a Toulouse, (Hte-Gar.) sota el patronatge del Centre d'Estudis Cooperatistes i del Centre d'Estudis Toulouse-Barcelona. L'ordre del dia ha quedat establert com segueix: Dissabte dia 16 de 4 a 6 de la tarde: Recepció dels Delegats i presentació de credencials. Diumenge dia 17, a dos quarts de 9 del matí i a les 2 de la tarde: 1. Nomenament de la Presidència. 2. Informe de la Comissió Organitzadora. 3. Projecte de resolució per a la constitució d'A.C.C. 4. Acció Cooperatista Catalana. Principis i finalitat. 5. A.C.C. Estructuració i finances. 6. Les relacions del Moviment Cooperatiu amb altres organitzacions de caràcter social i econòmic. 7. A.C.C. i la política actual. 8. Pla de realitzacions immediates. 9. Elecció del Secretariat. 10. Precs i preguntes Proposicions generals.

Tots aquells cooperadors i simpatitzants del Cooperativisme que encara no s'hagin adherit i que vulguin participar-hi tenen temps d'enviar llur adhesió fins el dia 10 de Juny, escrivint a « Acció Cooperatista Catalana », 1, Boulevard d'Arcole, Toulouse (Hte.-Gar.) i els hi seran enviats tot seguit els materials que serviran de base de discussió de la Conferència.

LA COMISSIÓ ORGANITZADORA

Adhesions

Repetim una vegada més que s'ens fa necessari que siguin complertes amb tots els detalls les adhesions al Moviment Socialista de Catalunya que ens envien. Necessitem saber el sindicat al qual pertanyien a Catalunya i al que pertanyen actualment a l'exili i els càrrecs que hi han exercit i exerceixen. Si formen part d'alguna aliança política i quin càrrec hi exerceixen. A quin partit han pertenescut i els càrrecs que hi han exercit. La menció de tot càrrec que hagin desempenyat des de la proclamació de la República fins al 1939.

Aclariment

El Comitè de França del Partit Obrer d'Unificació Marxista ens prega la publicació de la següent nota:

« El mal estat polític que sofreixen totes les organitzacions, degut a la desorientació general, no podia deixar-ne tampoc indèmnem el nostre Partit. Un relaxament de la lleialtat i de l'ètica política en el tracte interior de les organitzacions, ha produït unes formes, fins ara inèdites, d'apropiar-se de noms i d'actuar sense escrúpols de cap classe.

« Per tal com aquests problemes interns poden, sovint, desorientar l'opinió i provocar reaccions sense que deliberadament siguin buscades, el Comitè de França del Partit Obrer d'Unificació Marxista fa constar, que la fulla impresa titulada « La Batalla » que és el nom de l'antic periòdic d'aquesta organització, que ha començat a circular aquests dies amb el subtítol « Boletín interior del Partido Obrero de Unificación Marxista en Francia », no té res a veure amb la nostra organització. »

« El Comitè de França del Partit Obrer d'Unificació Marxista, elegit en la Conferència celebrada els dies 11 i 12 de novembre del 1944 a Toulouse, és, d'acord amb el Comitè Executiu, resident a Catalunya, l'únic responsable davant les altres organitzacions, l'opinió i les autoritats de tot el que es publiqui en nom del nostre Partit a França. Responsabilitat que nosaltres acceptem plenament en tot allò que es publica sota el nostre control. Tota altra cosa que, com aquesta fulla, no té el coratge de portar signats els seus articles i es presta deliberadament a confusió, pren un to desaprofissat que nosaltres condemnem. »

Homenatge al Mestre Pau CASALS

El dissabte dia 2 del corrent l'Ajuntament de Perpinyà va nomenar ciutadà d'honor d'aquesta ciutat al Mestre Pau Casals.

L'Ajuntament en ple va rebre al saló d'actes al Mestre Pau Casals. Assistí a aquesta cerimònia la major part de la colònia catalana de Perpinyà així com el Sr. Charles Pi i Sunyer que es trobava de pas en aquesta vila.

L'alcalde M. Félix Mercadé en un brillant parlament va exaltar les virtuts de Pau Casals entre les quals va fer destacar l'artista, el patriota català i el republicà. Emocionat, Pau Casals va agrair la distinció de la qual s'el feia objecte i aquest acte magnífic acabà amb visques a Catalunya, al Rosselló i a la França.

« Endavant » adjunta la seva felicitació a les moltes que amb motiu d'aquest acte ha rebut el Mestre Pau Casals.

El Centenari de Verdaguier a Perpinyà, Lezignan-Corbières a Tolosa i a Montauban

Organitzat pel Casal de Catalunya de Perpinyà, han tingut lloc una sèrie d'actes per a commemorar el Centenari de la mort del poeta nacional de Catalunya. Les autoritats locals s'hi varen associar. La població exiliada ha tingut un motiu més per a reivindicar a través de Jacint Verdaguier la personalitat de Catalunya.

A Lezignan-Corbières, ha estat celebrat el Centenari de la mort de Verdaguier amb un acte literari i musical amb la cooperació del felibrisme local. En els recitals de poesia hi havien inclòs uns poemes dels nostres companys Enric Brufau i Baptista Xuriguera.

A Tolosa hi ha hagut diversos actes en celebració del Centenari de Verdaguier.

El Casal Català organitzà un acte literari presidit pel P. Xifra Riera i en el qual hi prengueren part occitanistes i catalans entre els quals els Drs. Soula i Girard, el nostre company Ambrosi Carrion, el professor Serra Baldo i Cecília Bertran.

La Biblioteca Universitària ha obert, en els locals de la secció Dret Lletres una exposició de les obres completes del Poeta i una selecció dels autors més representatius de la Renaixença literària del segle XIX.

A Montauban ha tingut lloc el festeig del Centenari de Mossen Cinto amb la col·laboració del Casal Català i els centres occitanistes de la vila.

Vers una federació europea ?

(Ve de la pàgina 3)

nostre. Es el que correspon exactament a la nova Europa alliberada del feixisme. Nova justament per les seves concepcions, nova per l'energia amb què s'oposa a la constitució de blocs antagonics atemptatoris de la seguretat col·lectiva, nova per la sed de justícia i pel seu daler de llibertat.

I d'aquesta Europa, ni França ni Itàlia no n'han desaparegut completament; ben al contrari, en el si de l'entitat llatina, dins de l'Europa del demà, trobaran ocasió de refer-se íntimament i de posar llurs valors morals, eixits de l'acció clandestina, al servei d'una més alta causa europea.

En la nova creuada, la Península Ibèrica també hi ha d'ésser present. L'orientació de la nostra política exterior, ha d'ésser retocada, trasbalsada, transformada.

Ibèria trobara, en la Internacional de la resistència, la política europea que li manca; i en les idees federalistes, la solució justa al problema d'estructuració orgànico-política de la Península.

Car, en definitiva, — i avui més que mai — la Península forma part integrant del continent europeu del qual Catalunya és indiscutiblement el tret d'unió ibèric.

J. Roure Clavé

Cartellera d'Endavant

Correspondència

Preguem a Joan Marcal que ens ha enviat un article titulat *Socialisme a la catalana*, que ens faci conèixer la seva adreça.

Demanem als companys dibuixants i caricaturistes que portenyn al M.S. de C. o que simpatitzen amb « Endavant » que ens facin conèixer llur adreça.

L'original que ens ha enviat el company J. M. de Toulouse, anirà en un dels proxims numeros. S'ha de tenir paciència, per tal com tenim molt original acumulat, al qual hem de donar sortida. Els inconvenients són d'ordre legal i de manca de paper.

Administració

Recordem a tots els companys que, per tal de regularitzar la marxa del nostre « Endavant », han d'enviar-nos, el més aviat possible, la liquidació dels números rebuts.

També recordem que tota la correspondència i girs deuen anar adreçats a nom de Joan Aleu, 40, place Verdun, Castelnaudary (Aude). Tots aquells que darrerament hagin enviat girs a Toulouse son pregarats de fer-ne la reclamació i enviar-los a l'adreça que més amunt indiquem.

La subscripció per a « Endavant » és de: 13 números, 50 francs. Es la millor garantia per a rebre'li per a assegurar-nos a nosaltres la sortida.

Subscripció extraordinària

La direcció d'« Endavant » ha acordat obrir una llista de donatius amb el propòsit, no tan sols d'assegurar la vida d'« Endavant », sino també el de fer possible un augment d'edició destinat gratuïtament a Catalunya. Tot l'esforç que portarem en propagar a casa nostra « Endavant » és un esforç que posem al costat de la resistència contra Franco. Des d'avui iniciem la llista de donatius, els quals poden tenir un caràcter extraordinari o una continuïtat regular mensual.

Donatius que es comprometen a pagar regularment cada mes: Joan ALEU, 100 francs; Josep COLL, 50; Josep ROVIRA, 100; Tomas POMEI, 100; Ramon PONTANET, 25. Donatius que hem rebut amb caràcter extraordinari: Cesar MANZANO, 70; Pere GORDO, 150; Lluís AUMATELL, 17; Enric SOLE, 14; X. X. de Toulouse, 25; Josep LLANES, 4; Delir ISCLA, 17; Un socialista rabassaire, 50; Fermí HEREU, 50. Total fins a la data: 772 fr.

Cal que totes les seccions del M. S. de C. i els simpatitzants d'« Endavant » organitzin a tot arreu subscripcions, per a ajudar-nos a fer conèixer « Endavant », no sols a l'exili sino a Catalunya.

ELS DEPORTATS A ALEMANYA

Han arribat

Han arribat procedents del Camp de Dachau els companys Josep RODES, condemnat l'any 1941 a 15 anys de treballs forçats. Josep CAPELLA, condemnat l'any 1941 a 5 anys de treballs forçats.

Procedents del Campament de Neuhausen han arribat els camarades Josep BUIRIA i Josep M. TARAFÀ que després d'uns mesos de preso estigueren internats durant tres anys al Camp de Vernet i últimament foren deportats a Alemanya.

En nom de tots els socialistes catalans sense distinció de tendències rebim els esmentats companys així com les seves respectives famílies les nostres més cordials salutacions.

Tenim notícies

Hem rebut noves diet-nos que estan bé de salut i esperen aviat ésser entre nosaltres els companys Josep COMABELLA condemnat l'any 1941 a 5 anys de treballs forçats i internat al Camp de Buchenwald, Amadeu PONS, condemnat l'any 1941 a 5 anys de treballs forçats i internat també al Camp de Dachau.

Hi ha notícies també, sense poder precisar on és troben en aquest moment dels companys: Vicenç BURON, Antoni PERENYA, Cesari ZAYUELAS i Rafael CASANOVAS.

Gestions

Continuem les gestions per tal de poder localitzar els companys Joan FERRE, Josep VILAR, Ignasi IGLESIES, Antoni SENTIS, Ramon GUASCH (Picola), Ramon CAPELLADES, Josep MARQUES, Joaquim CARDONA, Romà BUSQUETS, Ricard LLORENS i Josep SILVESTRE. Preguem a tots aquells que per un conducte particular puguin tenir noves d'aquests companys les facin arribar tot seguit a la Redacció d'« Endavant ».

Per les gestions fetes prop del Delegat de l'Assemblea Consultativa, que acaba de fer una visita als camps de concentració d'Alemanya, i al Ministeri de Presoners i Deportats, ens assabentem de la manca de veracitat dels rumors correguts ran

Campanya pels 1000 subscriptors

Demanem una movilització general de tots els nostres lectors per a aconseguir que la vida d'« Endavant » radiqui sobre una quantitat determinada de subscriptors. Cada lector ha d'imposar-se la obligació de fer-se subscriptor i, com un deure, el d'aportar un nou subscriptor. Aquesta és la consigna: CADA LECTOR, UN NOU SUBSCRIPTOR.

Si tenim el convenciment de que la capacitat d'acció a l'exili i la resistència interior a Catalunya son manifestacions indispensables de la lluita contra Franco i el seu règim, no podem negligir d'ajudar l'expansió i la vida d'un periodíc que, com « Endavant », té la pretensió d'orientar en el combat i de facilitar la relació entre els que volen combatre.

del retorn d'Alemanya dels exiliats espanyols deportats. Son nombrosos ja els que han efectuat llur retorn a França, com hem pogut comprovar, a París, en ocasió de la manifestació del Primer de Maig. Tots ells han rebut, d'ençà d'ellur retorn, el mateix tracte que els ciutadans francesos.

Largo Caballero alliberat

La nova de l'alliberament de Francisco Largo Caballero ens ha produït la joia que ens aquests moments compartim tota la classe treballadora ibèrica.

Heus aci com dona aquesta nova el periodíc anglès « Daily Mail »:

« Don Francisco Largo Caballero, antic cap del govern de la República Espanyola, ha estat alliberat, per forces de l'exèrcit polonès, del camp de concentració alemany d'Oranienburg, prop de Berlín. Segons el Buro polonès de premsa, actualment es troba restablint-se en un hospital militar de Polònia.

« Va vestit encara amb l'uniforme de presoner, amb el número 69.040 i el triangle roig de presoner polític marcat en el pit. Ha dit que havia estat entregat a la Gestapo des de la caiguda de França i que havia suportat indescriptibles sofriments ».

Saludem al vell i prestigiós militant socialista i desitgem que el seu retorn entrí nosaltres ajudi a fer possibles les condicions d'entesa de totes les forces polítiques i sindicals.

Demanem notícies

Demanem als companys que han vingut d'Alemanya i puguin donar-nos noves d'Emili VAQUE CASALS, de la Pobla de Lillet, (Barcelona), de voler escriure a la Redacció d'« Endavant ».

Fou deportat a Alemanya, i internat a l'Stalag X B des d'on envià noves, per darrera vegada, el dia 18 del mes de febrer del 1941.

Angel Alvarez ha mort

President de la « Unió Ultramarina », U. G. T. de Barcelona i militant del Partit Obrer d'Unificació Marxista. Internat al camp de Saint-Cyprien a l'entrar a França, fou traslladat al camp de represalles de Vernet d'Ariège i, d'allí, deportat a Alemanya. Sense haver gaudit d'un sol dia de llibertat, d'ençà que passà la frontera, ha trobat la mort sota un bombardeig a Alemanya, després de resistir el pes de totes les repressions amb l'estoïcisme d'un autèntic militant obrer.

Leon Blum de retorn

De retorn d'Alemanya on ha sofert la persecució del nazisme. Leon Blum, el secretari del Partit Socialista S.F.I.O., s'ha reincorporat al seu partit i a la activitat política.

A ell i al P. S. de França, com a símbols dels milers de deportats i presoners francesos que han sofert la repressió nazi, adreçem la nostra més cordial salutació.

A darrera hora

Ens comuniquen l'arribada, dels camps de deportació d'Alemanya, d'Amadeu PONS, procedent del camp de Dachau, i dels companys CASANOVAS, CASCARRA i SIMO.

Es tenen notícies d'Ignasi IGLESIES, deportat al camp de Dachau.

El company COMABELLA, provinent del camp de Dachau, es troba malalt a un hospital prop de Colmar.

Hem rebut la mala notícia de que el company Josep VILAR, del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyança de Tarragona i militant del Partit Obrer d'Unificació Marxista, ha mort al camp de Dachau el febrer del 1945.

LA CULPA ES DE LA MATERIA

TOT ESFORÇ adreçat vers una millor organització de la vida internacional m'apar lloable i necessari, sobretot perquè estem fatigats de guerres i tothom cobeja l'esperança de viure en pau.

La Conferència de San Francisco representa en el pensament internacionalista una mena d'estel per a guiar la Humanitat fins a un veritable estadi de pau i felicitat. Efectivament seria així, si l'home en lloc d'ocupar un espai, d'ésser un cos, fos un corrent abstracte, una mena de glop d'aire impalpable i invisible. I podria dir que si només tinguéssim una vida: l'espiritual, la guerra mai no hauria existit i l'harmonia ens embolcallaria amb el seu vel flonjo i manyac.

Han estat i són les necessitats inajornables del cos, aquesta concreció de la vida material la causa dels grans conflictes bèl·lics i d'una lluita sorda entre els homes.

Si hi hagués de tot i a tot arreu i per a tothom, les guerres tampoc no existirien ni tampoc haurien existit; i tanmateix se'n fan i potser se'n faran.

Mai no s'han produït guerres espirituals, encara que ens diguin que realment hi han hagut les guerres religioses. Les idees, per oposades que siguin, no volen obtenir llur triomf a canonades. Són els interessos, les posicions econòmiques, la riquesa material que proporcionen plaers, comoditats, abundància i força a l'home, els que vestits amb trajos confeccionats amb l'inefable teixit espiritual, han estat el mòbil de tots els conflictes bèl·lics que la Humanitat ha patit.

I els interessos encara no cedeixen terreny, mantenen llurs posicions; el vent malmena les montanyes, però no les abat; la força material resisteix i les solucions ideals topen encara amb la resclosa concreta dels cossos, i és per aquesta raó que el mot trusteship adquireix una força màgica d'atració, segurament la mateixa que empeny les gal·les a enfilar en un reco amagat les coses lluentes.

És natural que en nom d'un món econòmic capitalista hi hagi nacions que vulguin mantenir llurs privilegis, es tan humà això, però el que és inconcebible i sembla el desconcert al món és que pobles que pretenen ésser l'avantguardia del món progressiu segueixin els mateixos camins.

Decididament la doctrina socialista encara no l'ha trobat l'interpret i el realitzador que mereix i la Conferència de San Francisco no es ni de molt el palau on aixoplugar l'esperança del Socialisme.

E. BRUFAU.

La qüestió social

FA MES DE MIG SEGLE que la vida social a Catalunya ha adquirit un relleu de primer ordre. Ja no és possible d'actuar en la política, sense portar en el programa un bagatge important de caràcter social. Política i sociologia s'han agermanat i marxen endavant plegades. L'art de dirigir els pobles ha d'ésser, també, l'art de regar llur economia.

Les idees predominants entre la joventut universitària a començaments de segle, eren individualistes en la qüestió social i federalistes en la qüestió política. Federalisme i Anarquisme. A Catalunya no es coneixien sino aquests dos termes, entre les esquerres republicanes i obreres. A poc a poc, la doctrina socialista començà a guanyar adeptes, fins a poder constituir agrupaments importants.

Mentrestant, el moviment obrer anava eixamplant-se. Dividit en aquests dues branques, trobava seguidors en tots els estaments socials. Ben aviat el mot « obrer » era un adjectiu que qualificava totes les professions, des dels oficis manuals fins als de la tècnica, de l'art i de la ciència. El progrés era evident.

La guerra viscuda aquests darrers anys ha acabat de puntualitzar el problema. No és difícil de preveure per al dia de demà que els obrers en l'ample sentit de la paraula, compondran els pobles.

Hi ha una tendència natural a eliminar els factors negatius tan en l'estudi com en la vida de la societat. I quan els pobles siguin obrers, quan els metges, els enginyers, els mestres, els funcionaris, els metal·lúrgics, els justers i els camperols, cadascun en llur escala particular, accompliran llur missió social determinada, i siguin considerats com a homes lliures que cooperen al progrés dels pobles amb llur treball intel·lectual o manual, aleshores començarà una era nova, una etapa superior de la humanitat.

Anarquisme i Socialisme no poden seguir combatent-se. No tenen res a discutir. Al contrari són doctrines que es complementen a meravella. El Socialisme un socialisme humà i generós és necessari en la nostra vida com a primera etapa per a arribar a la felicitat dels homes i al cap d'aquest esforç de selecció i de superació, s'hi troba com una anella normal de la cadena, la Federació Llibertària. Tots els socialistes, els homes i els pobles, arribaran un dia a dir-se anarquistes, quan aquesta manera de vida arribi sense pena, ajudada per la preparació moral, física i intel·lectual de tota la humanitat.

El Socialisme, no pas doctrinari, no pas enfarfegat d'idees vancades i de productes freds de laboratori sino un Socialisme humà, raonat i en certa forma empíric, no pas un Socialisme d'consignes, de noms i de banderes, sino més aviat un Socialisme lliberal i popular, que no vulgui dir programa sino societat de tots, podria ésser la norma de vida dels pobles d'avui.

Aquest Socialisme hauria de suprimir les injustícies que encara perduren dels temps passats, fer desaparèixer les desigualtats que puguin existir, nivellar el poder desmesurat d'algun sector social, afavorir la cultura, aixecar el nivell de vida del

poble, desterrar la misèria, propagar l'harmonia i la fraternitat a la terra, anul·lar la raó de la força i empenyer el progrés endavant.

Es d'aquesta manera que es podria arribar a la societat superior que representa la supressió de l'Estat com a instrument de poder. La seva existència s'hauria declarat innecessària. Els homes que formarien els pobles no tindrien enemics i la vida seria aleshores un cant d'amor i de joia.

Les lluites partidistes que hem presenciats fins ara, no ens han donat pas un gran resultat positiu. Tots els esforços inculcables portats a cap pel moviment obrer a Catalunya, no han pogut donar solucions radicals i definitives al poble.

Després de tant anys d'organitzacions i de programes, no ens resta, gaire més que el record dolorós i, en el millor dels casos, l'esperança de tornar decidits al mateix terreny d'abans.

Es que hem vist mai els obrers anar a una vaga general per tal d'aconseguir l'ensenyament universitari gratuït per als fills dels treballadors pobres? Es que hem vist un moviment general de protesta, per part de la classe obrera, per tal d'establir un ample servei de Cases de Maternitat i de lleis de protecció a la infància? Es que els hem vist aixecar-se per tal d'obtenir un retir o breu descans per als vells, malalts o impossibilitats? Es que els hem vist demanar la construcció d'escoles, ponts i canals, la instal·lació de serveis sanitaris, al·locacions a les famílies necessioses, millorament dels serveis públics o bé organitzacions de concerts, biblioteques artístiques en els llocs de treball?

Sempre s'ha cregut que aquestes matèries eren només de la competència d'algun ministre o d'un partit polític amb ambició de governar.

Heus ací el veritable nus del problema social, la necessitat evident d'una política obrera. Mentre les energies es perdien en accions parcials i accidentals el nivell de vida dels treballadors i les grans qüestions de la societat en general, restaven poc o menys que invariables. Les lleis socials naixien sense gaire relleu, els vells tenien una pesseta de retir obrer, els grans monopolis i companyies seguien en peu i la condició dels treballadors era gairebé la mateixa.

Els obrers catalans tenen a les mans el mitjà d'una oportunitat i sincera rectificació. El camí de la discòrdia i de les baralles partidistes no mena sino a l'esterilitat i al fracàs. Els obrers de Catalunya haurien d'estar aplegats, tots en una sola organització. Fent aquesta obra el seu pes específic es deixaria sentir en tots els ordres fins a dominar en les esferes política i social. No hi pot haver cap diferència fonamental entre els catalans que estimin sincerament la terra que els ha vist néixer i el món on viuen.

Des d'ara, Catalunya, poble treballador, lliberal i democràtic ha de formar els seus quadres de dirigents, aprofitant llur capacitació, acollir el fruit de llurs estudis fer una obra de govern. Catalunya, poble treballador trobarà així la solució justa als problemes nacionals que té plantejats: llibertat política i justícia social. Aquesta podria ésser la base forta de la veritable unió dels catalans.

L'apòstata XURIGUERA